

Ovidiu

1

„Am întâlnit-o pe Zaria. Era la fel de părelnică, la fel de tăcută ca întotdeauna. O prinsesem de mână, nervos, enumerând în grabă rafalele de mirosuri și strigăte venite de aiurea. Cred că era soare. Un soare arămiu și dens, înăbușit deasupra noastră în filigrane de lavă și orbitoare lumină. Zaria surâdea. Sau visa, dogorind din ce în ce mai aproape de mine. O urmăream cu coada ochiului, avid de postura ei alambicată, de umbră a văzduhului. Avid de a-i dezveli coapsele, buricul, pielița ruginie a sfârcurilor. Avid de un început banal pe care să-l traversăm încă, închipuindu-ne că l-am abandonat în faza de crustaceu sau smârc primordial din care să putem sorbi, când și când, neființa. Să ne aducem aminte, ori de câte ori am sorbi, ce-am uitat, ce-am fi putut avea sau ce n-am știut niciodată. Cum să pierim surdomuți? Ciungi și mirese fără vârstă nuntind frenetic în zale de carton? Mirosind din greșeală a tămâie și-a lut crăpat, suflat din dosul palmelor și al pragurilor, din sita de funingine prin care trece timpul: Tic-Tac... În horă-salbă-belciug de cununi (și de lăncii)! Mai ales de lăncii. Mai ales acum, când scriu despre Zaria. Un nume, o prezență care mă intimidează și în același timp îmi amintește că visez, delirând la nesfârșit pe tema începuturilor și-a legăturilor dintre lucruri, aceleași lucruri sau mai degrabă aceleași începuturi de care m-am dezis întotdeauna și pe care Zaria le-a urnit din loc cu o simplă privire.

Cel mult cu un soi de zâmbet al nimănui, un zâmbet
șui și complicat de care m-am atașat ca de o vietate din
altă lume și pe care-l simt în grefa bizară a inimii,
zvâcnind înfundat și inegal ca o toacă îndepărtată, ciu-
pită de înghet. Zaria mi s-a întâmplat, cum s-a întâmplat
de atâtea ori să cad din pat sau să mă trezesc în toiul
noapții, lac de sudoare și fără un sens al timpului, cum se
întâmplă adesea să ne pricepem la un lucru fără a-l
atinge sau a ne da silința să îl analizăm. Este posibil să
ne îndrăgostim și să plonjăm în seismic, atrași de găurile
negre și de aglomerările materiei, atrași fiind, în ultimă
instanță, de vuietul gol al străfundurilor. În final, ne
străduim să uităm (cum a uitat mutul iapa la înțarcat?) că
profunzimea repugnă și fascinează doar atunci când ni se
ivește în cale. Când ne-a intrigat deja, sucindu-și clo-
șurile galbene de țigancă. Când ne-a provocat să o
îndrăgim, fără scrupule, până la adânci bătrâneți. De
acest sfârșit mediocru m-a ferit, pesemne, Zaria. N-aș
putea spune *de ce* cum n-aș putea spune nici de unde
venea sau unde pleca, întârziind întotdeauna la întâlniri.

Eu? Nu eram decât un mesager. Îmi plăcea să îi spun
povești și să-i amușin goliciunile...”

2

Ovidiu îndeasă cartea în buzunar și iese în stradă,
zâmbindu-i oarecum jenat Zariei. Un personaj oarecare.
Un autor meticulos, deprins să pipăie cu răbdare firele
imaginarului. Dacă s-ar fi grăbit să-l citească ieri, i-ar fi
părut rău. N-ar fi sesizat decât vanitatea, dorința de a
incita și a risipi, într-un fel sau altul, îndoielile și turpitu-
dinile cititorului. Astăzi însă, îi surâde nimfa amăgirilor,

fata pistruiată de la chioșcul de ziare pe lângă care trece cu pași mărunți, ca în fiecare seară. Îi surâde nuanța fugară, melodramatică, a unei rezoluții mai mult sau mai puțin absolute: *Zaria începea cu sfârșitul*. Începea înapoi, cu tabieturi de rac surprins pe neașteptate în deșerturile calcifiate ale utopiei. Începea, norocoasă fată-morgana!, într-o minune de ambient: o carte. Sfârșea probabil cum sfârșesc melcii și amantele tinere: într-un același început. Într-o poveste-melanj cu nume de restaurante și piețe renumite, cu multe, foarte multe, odăi întunecate în care trebuie să fi scăpărat, din ce în ce mai intens, scânteia plâpândă a geniului. *Zaria*, desigur. Muza grotescă, flască, chipeșă în ochii năutii ai halbelor. În fustele de hârtie ale lămpilor, desigur, în care se reflectă întotdeauna nuanțele stranii ale tâlcurilor. Meniurile și prețurile exorbitante ale detaliilor. Tatuajul exotic al literelor prin care se scurge cerneala, dacă nu chiar seva, inteligenței. Marea stârniță din ce în ce mai lănced și mai incomod în decolteul sau defileul vorbelor. *Zaria*, sigur. O siluetă de molie, pulberoasă, respingătoare, și în același timp răscolitoare. Un umblet surd, de spital sau de fagure sfârâmicios în care pleoscăie, mărunț, mărunț, amprente și fantezmele timpului. Nici nu s-ar fi putut altfel. *Zaria* începea, fără urmă de îndoială, exact unde ar fi trebuit să sfârșească amintirile despre ea. În menajul misterios pe care îl administrează de obicei îndrăgostiții, asumându-și aventura hieratică dinspre fiorul primului sărut spre suspinele ultimului.

Cartea îi atârnă în buzunar, ca și mai devreme, cu filele nedezipite. Ar frunzări-o de la sfârșit către început, să îndeparteze frisonul primei impresii. Firește, l-ar incomoda întunericul și ninsoarea destinsă ca o mireasă cu dantelele spulberate. L-ar sâcăi transa de

week-end prelungit în care se afundă, meschin și alambicat, șoldurile bleu ale ferestrelor. În gangul dintre blocuri sau pe cealaltă stradă hârâie ritmic un vârf de lopată. Într-un colț de afiș o bufniță ceacără mestecă țurțuri și boabe reci, de gheață. O nălucă de fată (vidmă, zeie?) tresare înaintea lui pe sub cupola deșirată a castanilor. În urma ei saltă un dulău cu labe mițoase, arse de chiciură. Se opintesc pe rând în chinga zăpezii, preluând în tăcere simfonia macabră a străzii.

Nu-i zărește chipul și nici nu ar vrea să o facă. Îl surprinde doar tracul de lână al umerilor și alura dezmoțită brusc de cadența pașilor lui. I-ar fi plăcut să-i cronometreze bătăile inimii, gonind înapoi, din ce în ce mai aproape de el și de cartea ce-i atârnă în buzunar, amintindu-i, poate, de ea. Așteptase pe cineva? Mai aștepta încă?

„Oana, numele meu este Oana.”

„Ovidiu.”

Îi surâd vocalele, pulpele arcuite, bucla roșie a fularului. Nu-și închipuie cum ar putea să arate, de ce s-ar întoarce spre el, zâmbind în colțul buzelor ca și cum l-ar recunoaște. Îi șoptește un nume, același, și tace cu toate celelalte. I se pare că i le descoperă în priviri, în cingătoarea stranie a pupilelor și în liniștea care se așterne molcom, cernindu-i chipul. O cheamă, într-adevăr, Oana. Tremură sub pojghița râncedă a paltonului în roiuri de ceață, de cărlionți și miroaturi dulci. Are o tăietură deasupra sprâncenei, un ghimpe apos și fin ca o picătură de rouă. Se apropie încet, legănându-se încă sub bolta pustie. Se leagănă, o dată cu ea, rădăcinile și crengile ninse plecate spre stradă ca niște cozi de zmei în

flăcări. Calcă într-un fel curios, ca și cum s-ar deșira la fiecare pas și s-ar prinde în vârtoarea de fulgi și lumini a străzii, revenind de fiecare dată la capătul troienelor, mai scundă decât înainte, mai subțire, mai zveltă în paltonul cu nasturi aurii.

3

„Nu m-am gândit niciodată că povestea noastră ar putea începe cu sfârșitul. E adevărat, mi-a plăcut să cred că Zaria mă va urma, în felul ei îndărătnic și copilăresc, așa cum l-a urmat Iștar pe Tamuz în văgăuna Hadesului. Se poate ca ea să se fi temut de mine, de o eventuală și absurdă despărțire, temându-se, în fond, de hazardul sentimentelor și de neșansa sau cruda posibilitate de a o răni, uitând cu desăvârșire că există. Este la fel de posibil – a fost? va fi? – să nu se fi temut deloc, amintindu-și cumva toate aceste amănunte. Cred că a refuzat de la bun început ideea de a nu (ne) iubi, de a nu trăi mai multe vieți într-una singură, într-un loc anume sau într-un moment care s-a încheiat, de atunci, în fiecare clipă pe care am petrecut-o sau nu împreună. Nu știu dacă ne-am fi putut întâlni în altă parte decât în acest deșert imens al iluziilor și certitudinilor, într-o clipă ca oricare alta, pe care aș vrea, câteodată, să o uit. Și o uit. Și de fiecare dată mi se pare că altundeva a început și altundeva s-a curmat inițierea noastră amoroasă: fie în Hadesul meu cerebral, fie într-o ceartă, sau în felul ei sucit de a mă urma. Am senzația (numai senzația!) că am trăit împreună, rătăcind mai mult singuri printre zgârie-nori și fântâni arteziene, de la o ușă de cafea la alta, dintr-un colț al orașului în celălalt, în care locuiam eu, sau poate

ea, la un etaj cu numărul șters și cu multe scări înguste, măturate de o turcoaică evlavioasă. Am senzația că-mi amintesc un nume, o siluetă, un fuior al privirii. *Za...ri...a?* Era cârnă. Înnegurată. Agilă. Avea un zâmbet nesigur, un soi al buzelor înmuiat în tristeți și sărutări timide, avide de culmi, de sunete și mistuire. Îi surâdeau pe rând discuțiile, orizonturile, pustietățile, marginile ferfenițite ale cărților și argumentele complicate pe care le precipita, când și când, din lipsă de tact. Îi plăcea să observe, să se ascundă, să evadeze de oriunde.

Cred că evadam împreună pentru o foarte scurtă perioadă de timp, în prima sau a doua jumătate a lunii august. Ne furișam dintr-un avion în altul cu rucsacii în spate, vânând întotdeauna scaunele de la fereastră, senzația de a fi în aer, entuziaști și leneși ca atunci când, fără să vrem, ne simțim deodată în pielea sau în mâinile altcuiva. Noi ne obișnuiserăm să piperăm călătoria, să stabilim trasee din ce în ce mai exotice și să intrăm în vorbă cu necunoscuții, să ne temem, ca într-o joacă a copilăriei, că nu vom găsi cazare sau ne vom rătăci unul de altul, sfârșind cine știe unde. Coboram din avion și sfârșeam, evident, într-un loc cunoscut, printre turlle și orologii defuncte, ațâțați de același dor infailibil de a ne afla în altă parte, într-o altă cameră, pe altă cărare, printre alți oameni, oriunde (aiurea, unde?) am fi încetat să scornim mereu altceva, altă senzație, alt maraton-iluzie în care să ne antrenăm ca într-un labirint subteran, să vrem să ne întoarcem de unde am plecat și să pornim, iarăși și iarăși, pe aceleași drumuri care sfârșeau mereu cu o bordură, un gard, un soclu pe care ne așezam să privim, din ce în ce mai pieziș, spre nicăieri.

Ne regăseam de fiecare dată ostili, înghesuiți într-un autobuz sau un lift în care mirosea întotdeauna a prăjeală

și a deodorant combinat cu transpirație și din care am fi vrut să scăpăm ca dintr-o menghină a propriei noastre stupori, ca dintr-un laț sau o verigă a propriilor noastre slăbiciuni. Ațișeam în fiecare seară îmbrățișați, uitând pe unde am umblat și mai ales de ce, atunci când umblam, nu căutam decât să fugim precum lunatecii la ora de înviorare și să ne întâlnim mereu în altă parte, pe un palier întunecos sau într-un birt cu două uși și o singură fereastră, unde ne-ar fi plăcut să ne pipăim și să ne privim ca și cum ne-am fi întâlnit pentru prima sau ultima oară. Dimineața ne trezeam îmbulziți printre sutele de turiști cu pălării și șosete de aceeași culoare, clipind mahmuri de-a latul vitrinelor și-n foșneala bacșifului a două cafele, în zumzetul de bulevard pe care-l discerneam privind din ce în ce mai curios spre locurile dar mai ales spre orele de vernisaj ale propriilor noastre vanități și obsesii. O zi sau o săptămână mai târziu plecam spre casă, înghesuți la clasa a doua, printre rucsaci și bagaje ambalate cu aceeași țiplă cu care ne simțeam aglutinați unul de altul în tăcerea deja obositoare de sfârșit de vacanță.

Într-un an de zile ne reveneam și la jumătatea lui august picoteam din nou în vacarmul muzeelor și al cârciumilor, în pleura cenușie de cartier muncitoresc sau de mausoleu împlântat cine știe unde ca un macrame sau o nervură sordidă a împrejurimilor de care ne despărțeam fie hohotind, fie fotografiind zidăriile, podurile, vitraliile, budoarele, metrourele, turnurile și cohortele de înserări pe care le savuram cot la cot cu chelnerii și cu necunoscuții, pe un colț de masă sau pe un trotuar pe care-l cercetam a doua zi, să ne convingem că n-am halucinat, ci am trecut într-adevăr pe acolo cu numai cinci sau șase ore în urmă. La lumina zilei nu mai

recunoșteam decât scrobeala mizeră a uniformelor de chelneri și posturile de tranzit pe care le arborau clienții, plătindu-și *cash* consumația și bacșișul. Ne îndepărtam aiuriți, ținând de mână o altă femeie (eu) și un alt bărbat (ea), ca și cum ne-am fi strecurat unul în pielea celuilalt în somn sau în drum spre proba contrarie. Bântuiam mai departe tăcuți, sperând să ne revenim la forma inițială, de dinainte de somn sau de dinainte de coșmarul de a fi fost turiști și clienți de duzină, asaltați de tot felul de personaje și de lucruri care aveau obiceiul să dispară, în mai puțin de douăsprezece ore, din orice fel de peisaj. Ne întorceam acasă, oricare casă!, mai înstrăinați decât la plecare, mai speriați decât dacă am fi eșuat pe o insulă pustie sau într-o cameră de tortură în care halucinațiile și disparițiile ar fi însemnat unul și același lucru.

Din păcate, chiar dacă secundele – nu neapărat vacanțele – s-ar fi numărat în astfel de insule și camere, tot ar fi trebuit să treacă o veșnicie până să reușim să întrerupem șirul acestor escapade pseudo-mistice, să ne desprindem din vânzoleala citadină și să pornim spre locuri mai puțin aglomerate. E adevărat, ne-am încăpățânat să rămânem acasă și să ne îndreptăm mai degrabă spre griul dens al muntelui decât spre dealurile mărăcinoase dinspre mare, să luăm cu noi provizii întregi de conserve și chibrituri, țigări și pături, lanterne, câteva dulciuri și un aparat de fotografiat. Ne-am bucurat să înnoptăm pe paturi de lemn și să trecem din sat în sat, spre mănăstirile cu pereți afumați și bolți păzite de arhangheli, să urcăm mai departe, spre cetățile-ruine în pietrele cărora se învolbură încă glasurile trecutului, vădanele cu cozi împletite și gușile ciuturilor săpate în stâncă, firele de levănțică și labele verzui ale gușterilor, boabele de mure, colb și măceșe... Ne-am încăpățânat, cu alte cuvinte, să ne afundăm în labirintul rural și să-l dăm

uitării pe cel urban, bătând potecile încă albe din jurul stânelor și al colibelor cu miros de țuică și de scoarțe cusute la lumina lămpii, bătând, dacă perechile noastre de teniși mai puteau avea o asemenea rezonanță, ritmul de tobă dinăuntru peșterilor și cântecul de leagăn al punților iscate între stânci, căutând grai din freamătul brazilor și al jnepenișului, din burțile mărunte ale puilor de broască și din cozile liliiecilor, căutând, ca orice puncte aruncată deasupra hăului, înspre rădăcina încolțită în umezeala pietrelor și a lichenilor, între două luminișuri brăzdate de avalanșe și de aripile vulturilor. Ne-am încăpățânat, dacă stau să mă gândesc mai bine, să ne amețim de liniște și să ațipim pe o saltea afânată. Să privim gâzele, norii, afinele. Să respirăm o dată cu asfințitul, cu lupii, cu florile de colț. Nimic magic, hipnotic, tainic. Numai umbra întretăiată a flăcărilor în noapte și scrâșnetul pașilor răscolind, a doua zi, înaintea.”

4

Letiția numără în grabă treptele ultimului etaj. Ar vrea să le parcurgă dintr-o singură suflare, cu atenția încordată, cum s-ar fi așteptat Ovidiu. Nu mai erau împreună de doi ani de zile, dar încă îi mai plăcea să își închipuie că va ajunge înaintea lui în dreptul ușii de la intrare. Încă se mai surprindea întrecându-se cu umbra sau cu amintirea lui, într-o cursă pe care începuse, nu de mult, să o ia în serios. Astăzi însă, pierduse alt soi de întrecere. Ovidiu și Oana se mutaseră împreună într-o garsonieră centrală, vizavi de Biblioteca Națională. Și-i imaginase aranjându-și fotoliile, așternuturile decolorate, cutiile de pantofi și cărțile subliniate la fiecare pagină pe post de mici trofee ale intelectului, bombonierele înfă-

șurate în hârtie de ziar și umerășele în care s-ar fi putut cuibări, prin cine știe ce fenomen nenatural, mirosul rochiilor și al bluzelor ei. Îi spionase toată dimineața cu ochii minții, iscodind o mulțime de detalii nelalocul lor și o serie întregă de slăbiciuni cu care s-ar fi putut alia în caz de nevoie, în speranța de a jubila, mai mult sau mai puțin iudaic, în locul lor. Se străduise să-i uite frunzărind un morman de reviste și un album de pictură semnat de Sava, o cărțuție despre grădinărit și un teanc de reviste rămas de săptămâna trecută pe policioara de la baie. Nu reușise decât să le estompeze siluetele prin filtrul câtorva titluri și să se înciudeze pipăind, când și când, suita de imagini plastifiate de Otilia, copiile unor tablouri datate de când l-a cunoscut pe Ovidiu până în momentul neclar de acum câteva ore sau de acum un an, când se prăpădise Sava. Încercase să le prezică viitorul așa cum i-l prezisese Sava pe al ei în noaptea dinaintea sinuciderii, când ar fi vrut, poate, să facă dragoste (cu Otilia?) și să înceteze s-o mai hărțuiască, deformându-i trupul pe pânză. Încercase să-i ierte așa cum Otilia încercase să-l ierte pe Sava, fotografiindu-i operele și capsându-le în teancuri de albume inutile. *Nu-i uitase și nici nu reușise să-i ierte.* Se pierduse în noianele de amintiri și senzații care acum îi dădeau târcoale respirând cu nările și plămânii ei, cu pieptul arid și blond în care înțeapă aricii sfârcurilor și unghiile, tobele sacadate ale palmelor, și furia împunsă brusc în căldarea inimii.

Spre prânz avusese senzația că își revine, că se poate dezbăra de umbre ca de niște haine murdare aruncate în coșul de rufe, sub un capac care nu miroase a nimic, nu se simte a nimic la pipăit și nici nu face zgomot decât atunci când, golindu-l, lovește în marginea chiuvetei sau a mașinii de spălat. Nu reușise să se dezbare de ambiția de a-l seduce pe Ovidiu, de a-l recuceri, fie și numai din

orgoliu, așa cum sunt cuceriți fluturii când dau târcoale becurilor sau pânzelor de păianjen. Reușise, în schimb, să stea locului, învelită în capotul de mătase și în fumul țigărilor, în urzeala fină dintre mânerele fotoliului și ale ferestrei dintr-o cameră pe care nu o mai putea recunoaște, dar în care se întâlnea, hoțește, cu umbrele fugare ale pereților și inutilele lucruri, cu toartele diforme ale căinii din care băuse apă și cu rotunjimile străine ale bibelourilor; cu rafturile strâmbe ale bibliotecii din care nu-și mai amintea niciun titlu, ci doar un gol imens și inexplicabil. Reușise să-și apropie și să înfrunte instanțele propriei dezamăgiri, sperând să se poată desprinde, mai târziu, din vârtejul senzațiilor, din camera lipsită brusc de formă și mai ales de capotul pătat, ici și colo, de grăsime. Numai că amintirile despre Ovidiu, impresiile, dorințele, reveneau de fiecare dată în asalturi, zvâcnind în spatele minții într-o încordare stupidă, de animal obișnuit să pândească și să se încaiere, și abia după aceea să reia obsesiv frisonul unei simple atingeri de mână, lacrima ștearsă de atâtea ori de pe obraz încât nu mai are niciun sens s-o șteargă acum, când i se scurge în piele ca un miriapod cu picioare și antene sărate, un miriapod pe care nu-l poate opri, dar căruia îi șoptește, ca și cum ar putea să o audă, unde l-a întâlnit pe Ovidiu și unde s-a despărțit de el. O destăinuire banală, menită să aducă înapoi firele de nisip și alge pe care le-au strivit făcând dragoste, într-o după-amiază de august, la mare. Și camera asta, în care și-au spus ultimele cuvinte și în care amintirile, senzațiile, vorbele, lucrurile, se răsucesc de atunci, când de partea lui, când de a ei.

Se răsucesc și se aud, se văd, se pot pipăi ca și cum ar trăi o eternitate a lor, *alta* și în același timp similară celei de acum. Umbrei ce zace în fotoliu, privindu-se înapoi din smalțul ceștii de cafea și din lustrul colierelor

care atârână de prisos în colțul oglinzii, întunecând-o parcă și mai mult, pătând-o cu o imagine de care nu își mai aduce aminte pentru că nu este a ei, cum nu poate fi nici Ovidiu, nici plaja pe care s-au cunoscut și nici camera asta în care locuiește altcineva, furându-i zi de zi identitățile, bijuteriile, și trecutul. De aici gonește, târând-o și pe ea, în altă cameră de garsonieră, în altă oglindă sau în ticăitul mărunț al firelor de praf pe care le suflă sau le strivesc alte două trupuri căroră, dacă ar putea, le-ar striga cu toată puterea să se oprească și să o privească, ascunsă în spatele unei nebune și al unei hoațe și al unei femei care nu mai știe să respire, să se îmbrace, să meargă. Nu își mai poate struni oasele și carnea și FRICA pe care o aude galopând cu mintea alteia de la un frison al insuportabilului la altul. O frică ridicolă, de leșin, de nimicire, fumegând de azi-dimineață în pistruii umerilor și în silueta care se leagănă acum de pe un picior pe altul, țintuind un abis de altul și țesându-și drumul din răcoarea și mirosul pereților, din zvâcnitul pupilelor surprins pe neașteptate în pliurile negre ale fustei și ale scării de bloc ițite dedesubt în vârtej de negreală și de cimenturi și de urlete peste care saltă, uitând că trebuie să ajungă în dreptul ușii de la intrare, într-un hol-oglinďă pe care îl simte vibrând în jupa coatelor și-n încheieturile de care-i atârână brățările, mânecile, venele subțiri în care respiră PANICA de a nu înțelege în ce fel se înrudesc agoniile ei cu umbrele lăsate în urmă, cu arătarea ce i-o ia înainte, trăgând de mânerule genții și de toarta roasă a portofelului.

Aceeași toartă care îi trezește neliniștea de a nu găsi biletul de autobuz, mărunțișul, răspunsul de care are nevoie și pe care îl amână, ocolind în grabă flirturile și alurile iscate în jur ca într-un film de groază în care țiuie și clipocesc și se încaieră fantasmele, vibrațiile de gong

lovit pe care nu le aude nimeni, deși privesc toți spre ea, spre mărunțișul care îi zornăie în palmă ca un ecou al dedesubturilor, un ecou sinistru, evacuant, crispat în gândurile și în mișcările de caracatiță cu care lunecă pe trotuar, printre celelalte, oricare ar fi ele. Oricum nu le-ar putea recunoaște decât după țâfna și foiala lacomă cu care adulmecă, cântăresc, prind, lăsând în urmă o înlănțuire fugară a urmelor din smoala asfaltului cu pulberea nasturilor și a pleoapelor, cu retina de plastic a manechinelor și cu ochiul de canal în care vuiesc mădularele și sudoarea de magnet a vertebrelor, umbrele ce se clatină amețite, plutind în jurul trupurilor în ploaie de adrenalină, de fâstâceală și de sare. O ploaie acidă, mărunță, ce-și croiește drum în șira de brațe și pânțece din care se iscă, mișunând o clipă în spatele privirilor și în căderea lentă a unei frunze, în dogoarea carcaselor și a roților de mașină în care condensează, furișându-se tot mai departe... În formele avide de același cuvânt-sărut-grimasă lichefiat(ă) în băltoace sonore și în papile de aer, de coptură, de mazăgă vapoasă din care dispar legăturile, chingile, și momentele de tranzit dintre senzația de a fi simțit ceva și vedenia ce se încheagă din simțuri, cotropindu-le și manipulându-le în locul secundelor. În locul de trecere dintr-un sorb în altul, dintr-o verigă a manșetei în ancorele și belciugele oaselor, în pledurile de beton ale balcoanelor și-n pliurile crestate între sâni, în mirosul de fum și în podișul de melamină al meselor la care se așază prietenii, vecinii, gospodinele cu șorțuri înflorate și cu umerii goi, prinși unul de altul în caturile ușilor și-n oglinzile de poșetă în care se distilează șuvoaiele de pudră și ruj, măștile vârstelor și ale îndoielilor prin care își rarefiază umbrele, cearcănele, și sfârcurile înfiorate de adierile vântului. Prin care își vor (fi) rarefia(t) amețeala și intuiția de acum, legăturile cu foștii

amanți, mirosul străzilor și al garsonierelor în care au locuit sau ar fi putut locui.

5

Isie închide ușa parohiei, pipăind în grabă mănunchiul de chei de la brâu. Răsuțește cheia de două ori și trage de clanță, înlăturând cu vârful pantofului așchiile putrezite ale pragului. Trebuia înlocuit. Trebuiau aduse caturi noi și pentru ușa din spate, pentru chepengul de la pivniță și pentru cel de la pod. Numai să intre în vară, să se apuce de treabă fără să-l prigonească frigul și ploile. Atunci ar mai fi și altele de făcut, care acum pot aștepta. Abia pe la sfârșitul postului dacă ar fi să-și facă o țără de vreme, să le rânduiască. Pentru săptămâna asta are de transcris o seamă de rugăciuni și un psalm pregătit special pentru sfânta noapte a Învierii. Mai are în grijă provizia de lumânări ce trebuie drămuită, cărțile de rugăciuni, icoanele, cruciulițele, și peste toate îl mai așteaptă și pliantele primite de la Episcopie. Numai de-ar avea timp să le decupeze și să le plieze cât un lat de palmă. Or de-un lung de buzunar? O pacoste de cupoane colorate primite cu poșta de vineri. Multe poze și puține cuvinte, puțină nădejde într-ale sfintei credințe și în neprihănirea de pe urmă a omului. Mai mult umbre ale pieirii care să-l țină treaz și să-i slobode gura: „*locuința lui să rămână pustie și nimeni să nu locuiască în ea...*” Să nu cadă în păcatul de a locui pustiul. Nici să nu se furișeze... cum se furișează arătarea necurată, umbra ce-l ajunge din urmă și-l împunge între coaste cu o furcă, o coasă... o mână de femeie?

„Părinte...”